

NE GÜZEL SERİNLİK

Sırlara üflenmiş sulardan geçtim
Sabahların ayaklarımıza iliştirdiği sevinçlerden
Döndüm düne düne
Ağlamanın yedi tavafından

Soğumuş beşikler kaldı geriye
Yenilmiş tırnaklar titreyen bacaklar
Hiçbir okşayışa sığmayan yüzler kaldı
Unutur insan iyileşir dünya serinler akşam
Diye umuyor yine de insan

Her ziyafetten kovulmuşların yüzüyle bilindim
Kalbim yüzleri tanı kupürleri sakla tabelaları unutma
Hafif değil yürümek yirmi birinci yüzyılda

Nasıl kesilecek
Bu kaba kuru yerde soluğum
Rabbim şükürler sana yine de
Ellerim temiz cüzdanım delik
Yaşamak budur ne güzel serinlik

Mervan Söylemez